Registered No. M. 2330.

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

சித்தாந்தம்

மலர் எ	பவ ஆண்டு வைகாசித் திங்கள் 1934 ௵ மே ௴	இதழ் ரு

அம்மையும் அப்பரும்

[அ. மு. பரமசிவானந்தம், அங்கம்பாக்கம்]

முன்னீர் தன் அலைகளால் அர்ச்சிக்கும் காரைக்காலில் வணிகர்குல தனதத்தனார் தவப்பயனாய்த் தோன்றிய புனிதவதியார் இளமையிலே இனிய விளையாடல்களை இயற்றி ஈன்றோரை அகமகிழச் செய்தனர். இளமைப் பருவம் நீங்கி எழில்மிகு மங்கைப் பருவமடைந்து உற்றாரும், மற்றோரும் உவந்து மணம் பேசவரும் வனப்புமிக்கிருந்தனர். தந்தையும் அவரைக் கடல் நாகையிலுள்ள நிதிபதி மைந்தனாம் பரமதத்தனுக்கு முந்தை மரபினுக் கேற்ற முறைமை மணம் புரிவித்தார். தங்கள் குடிக்கரும் புதல்வியாதலினால் தனதத்தன் அவர்களைக் கடல் நாகைக் ககற்றாமல் தம் காரைக்காலிலேயே இருத்தி, இல்லறம் இனிதுற அமைத்துத் தாம் தம் பத்தினியாருடன் சின்னாள் சென்று சிவனார் திருவடிக்கீழ் எய்தினார்.

பரமதத்தனும் புனிதவதியாரும் இல்லறமே துறவறத்தினும் எற்றமெனும் நன்மொழியைப் பல்லுலகும் பலவுயிரும்

பயின்றுணர்ந்து விடுமாறு அதை இனிமையுற நடத்தி வந்தனர். 'சிவனடியார்க் கன்பில்லாச் சிந்தையே இரும்பு' என்ற இன்கருத்தை இதயத்தமைத்து, அண்டர்பிரான் தொண்டரடி அன்புடனே போற்றி அன்னார்க்கு அமுதளித்து வாளை நன்னாளாக்கி வந்தனர். இவ்வாறு சிவனடியாரடி சிரமேற் கொண்டு போற்றி வரும் நாளில், ஓர் பகல் பரமதத்தனுக்கென இரு மாங்கனிகள் அம்மையாரிடம் அளிக்கப்பட்டன. அன்றே ஆண்டவன் அடித்தொண்டர் ஒருவர் அவரில்லத்தமுதருந்த, அக்கனிகளுள் ஒன்றை அவருக் களித்தனர். பிறகு தம் கணவனர் இல்புகுந்து இன்னடிசில் உண்ணுங்கால் கனிகளை வேண்ட, அம்மையார் ஒரு கனி அளித்தார். அதை உண்ட வணிகரும் மறுகனியை வேண்ட அம்மையார் ஒன்றுங் கூருது உட்புகுந்தார். புகுந்த பிறகு.

> "அம்மருங்கு நின்றயர்வார் அருங்கனிக்கங் கென்செய்வார்
> மெய்மறந்த நினைந்துற்ற விடத்துதவும் விடையவர்தாள்
> தம்மனங்கொண் டுணர்தலுமே அவரருளால் தாழ்குழலார்
> கைம்மருங்கு வந்திருந்த ததிமதுரக் கனியொன்று"

கனியினைக் கண்ட கார்குழலார் கழிபேருவகை யெய்தி, காணற்கரிய கறைக் கண்டனைக் கருத்துட் போற்றி, கணவனுற்கு அக்கனியை அளித்தார். பரமதத்தனும் அஃதருந்தி அதன் சுவை அமுதினும் மிக்கிருத்தல் அறிந்து, அதுவந்த விதத்தை வினவினவுடன் புனிதவதியாரும் உண்மையைப் புகன்றூர். வணிகனும், கனி வானவர்கோன் அருளால் வந்ததெனக் கேட்டு உண்மை அறிய மற்ருேர் கனிவேட்டான். இறைவனும் ஒருகனி உதவ அதுவணிகர்கையிற் பொருந்தி மறைந்தது. உடனே பரமதத்தன் மனைவியை மனைவியாகக் கருதாது, மாபெருந் தெய்வமாக மனதிற் கொண்டு, அன்னுரை அகன்று, கடன்மேற் கலஞ் செலுத்தி பாண்டி நாட்டுள்ள ஒரு பட்டினத்தை அடுத்து, ஆண்டோர் ஆரணங்கை வதுவை செய்து, இனிது இல்லறம் நடத்திப் பெண்மகவொன்றீன்றுள். புனிதவதியார் மீது பொங்கிய பக்தியால் அப் பெண்மகவிற்கு அப்பெயரே இட்டழைத்தான்.

ஈண்டு இவ்வாறாக, காரைக்காலில் அமர்ந்த நம் அம்மையாரின் கிளைஞர்கள் பரமதத்தன் பாண்டிய நாட்டோர் மருங்கே பயின்று வருகின்றான் எனக் கேட்டு, அவ்விடத்தினின்றும் அம்மையாரை உடன் அழைத்துக் கொண்டு பரமதத்தனிடம் விடுவதற்கென அவன் இருக்குமிடம் விரைந்து சேர்ந்தனர். அஃதறிந்த அவ்வணிகன் தம் மனைவியும் மகவும் பின்தொடர வந்து புனிதவதியாரின் புனித பாதம் பணிந்து நின்றான். அம்மையும் அதற்கஞ்சி ஒதுங்க, உற்றாரும் அவ்வணக்கத்திற்குக் காரணம் யாதென வணிகனை வினவினர். அவன் புனிதவதியாரைத் தெய்வ உருவென்று போற்றி நின்றான். அது கண்ட அம்மையார்,

"ஈங்கிவன் குறித்த கொள்கை இதுஇனி இவனுக்காகத்
தாங்கிய வனப்புநின்ற தசைப்பொதி கழித்திங் குன்பால்
ஆங்கு நின்றார்கள் போற்றும் பேய்வடி வடியேனுக்குப்
பாங்குற வேண்டு மென்று பரமனைப் பரவி நின்றார்"

உடனே மன்றுளாடும் மாணிக்கச் சோதி வேண்டுவார் வேண்டியவற்றை அளிக்கும் வித்தகன் என்பதை விண்ணவரும் மண்ணவரும் அறியும்படி, மலர்மழை யெங்கும் பொழியவும், வான துந்துபியின் நாதம் உலகெலாம் நிறைந்து விம்மவும், உம்பரும் முனிவருங் குலவவும், கணங்களெல்லாம் களிப்பு மீக் கூரவும், முன்னின்ற சுற்றத்தார் தொழுது நிற்கவும் யாவரும் போற்றும் பேய்வடிவை அருளினர். உடனே அம்மையார் தாம் கொண்ட வடிவு கண்டு வள்ளலாம் வானவர் கோனை வாழ்த்தி,

'பிறந்து மொழிபயின்ற பின்னெல்லாங் காதல்
சிறந்து நின் சேவடியே சேர்ந்தேன்—நிறந்திகழும்
மைஞ்ஞான்ற கண்டத்து வானோர் பெருமானே
எஞ்ஞான்று தீர்ப்பதிடர்'

என்று தாம் அனுபவித்த விதத்தையே முதற் செய்யுளாக அமைத்து அற்புதத் திருவந்தாதியைப் பாடிமுடித்தார். பிறகு அம்மையார் உலகெலாம் ஈன்ற உத்தமரைக் காணச்

செல்ல ஆசைமீக் கூர்ந்து கைலையை நாடிச் சென்றார். வடதிசைத்தேயமெல்லாம் மனதினுங் கடிதாய்ச் சென்று கங்காதரன் அமர்ந்துறையும் கைலைமலையை அடைந்தார். ஈசனார் அமர்ந்துறையும் அம்மலையின் மீது தம் பாதங்கள் படின் பாவம் வந்து பற்றும் எனக் கருதித் தலையைக் கீழே ஊன்றி அத்தலையினாலே நடந்து மலைமீதேறினர். இவ்வாறு செல்வதைக் கைலையிலிருந்து கண்ணுற்ற உமையம்மையார்,

"தம்பெரு மானைநோக்கித் தலையினால் நடந்திங் கேறும்
எம்பெரு மானே ரென்பின் யாக்கையன் பென்னே"

என்று வினவினர். அதைச்செவிமடுத்த ஐயர் உமையை நோக்கி "வருகின்ற பேய் நம்மைப் பேணும் அம்மையாகும்; அவள் இவ்வடிவத்தை தானே விரும்பிப் பெற்றாள்" எனக் கூறிப் பிறகும் அப்பேய்வடிவை நேக்கி அம்மையே என்றார். உடனே அப்பேய்வடிவைப் பெற்ற பெற்றிமையார் அப்பா என்று ஆண்டவனாத தாண்டவப்பாதத்தைப்பணிந்து நின்றார். அப்பரும் அம்மையை நோக்கி 'வேண்டுவது யாதெனவினவினர். இதையன்றோ சேக்கிழாரும்,

"வருமவள் நம்மைப் பேணும் அம்மைகா ணுமையே மற்றப்
பெருமைசேர் வடிவு வேண்டிப் பெற்றனள் என்று பிற்றை
யருகுவந் தணைய நோக்கி அம்மையே யென்னுஞ் செம்மை
யொருமொழி யுலக மெல்லாம் உய்யவே அருளிச் செய்தார்"

"அங்கணன் அம்மையேயென் றருள்செய அப்பா வென்று
பங்கயச் செம்பொற் பாதம் பணிந்தவீழ்ந் தெழுந்தார் தம்மைச்
சங்கவெண் குழையி னானும் தம்மைநேர் நோக்கி நம்பால்
இங்குவேண் டுவதென் னென்ன இறைஞ்சிநின் றியம்பு கின்றார்"

எனச் செம்மைசான்ற மொழிகளால் செப்பிப் போந்தார்.

அவ்வாறு அப்பர் நீ வேண்டுவது யாதென வினவவும் அம்மையும் மனமுவந்து வேண்டலாயினர். என்னே அவர் பெற்றிமை! அவர் வேண்டியவை யாவை?

"இறவாத இன்பஅன்பு வேண்டிப்பின் வேண்டுகின்றார்
பிறவாமை வேண்டும் மீண்டும் பிறப்புண்டேல் உன்னைஎன்றும்
மறவாமை வேண்டும் இன்னும் வேண்டும்நான் மகிழ்ந்து பாடி
அறவாநீ ஆடும்போதுன் அடியின்கீழ் இருக்க...".

என்று வேண்டினர். உடனே வெள்ளிமால் வரையின் உச்சி வீற்றிருந்தருளும் முக்கண் வள்ளலார் அம்மை வேண்டிய வாறே அளித்து, திருஆலங் காட்டிலே தம் திருஆடலைக் காணுமாறு அருளினர். அம்மையும் அவ்வாறே தலையால் நடந்து தொண்டர்கள் மலியும் தொண்டைநன்னாட்டில் அண்டர்கள் போற்றும் ஆலங்காடெனும் அரும்பதி அடைந்தனர். அவ்வாறே பன்னெடுநாள் பண்ணவனடியைக் கண்டு பரமானந்தப் பெரும் பேறெய்தித் திருப்பதிகங்கள் பாடிச் சின்னாட் சென்று அம்மையே என்றழைத்த ஆண்டவனாது தாண்டவபதத்தை என்றும் நீங்காதிருக்கும் இன்பம் எய்தினர்.

இவ்வாறு இரண்டறக்கலந்த எம் அன்னையின் பெருமை என்னே! இவ்வம்மையாரையன்றோ அன்றும், இன்றும், என்றும் காரைக்காற் பேய் என்று காருலகம் புகழ்கின்றது. இம்மை மறுமைப் பயன்களை ஒருங்கே எய்துமாறு தலையில் நடந்து தலையாய அன்பைக் காட்டி நமக்கு விளக்கிய தாயின் பக்தி என்னே! இப்பேய்கண்ட பெருநடனம் பேருலகில் வேறார் கண்டார்! இவரையன்றோ ஆண்டவனும் அம்மையே என்றழைத்தார். இவரும் அப்பா என்று அழலேந்தும் அழகரை அழைத்தார். இவ்வம்மையார் இவ்வுலகில், மூவுலகும் உய்யச் சாத்த உத்தமனார் தம் அன்பர் பொருட்டு எதையும் அருளுவன் என்பதைத் தம் பேய்வடிவினாற் புலப்படுத்தினர். அம்மையார் அமர்ந்த ஆலங்காட்டிலன்றோ அருந்தமிழ்ப் பெரியாராம் காழிப்பிள்ளையார் 'அஞ்சும் பழையனூர் ஆலங்காட்டெம் அடிகளே' என்று அஞ்சிப் பாடினர். அத்தகைய பெரும்பேறெய்திய காரைக்கால் அம்மையாரின்பெருமை பேசற்பாற்றோ! அப்பா என்று ஆண்டவரை இவர் அழைப்பதன்முன் இவரை அம்மையே என்று

ஆண்டவன் அழைத்தார் என்றால் இதைவிட வேறு பேறு யாதுளது. இதன் பெருமை குறித்தன்றோ பதினோராந்திரு முறையினும் முதலிலுள்ள மதிமலி புரிசை யென்னும் அப்பருடைய அருஞ்செய்யுளுக்கு இரண்டாவதாக அம்மையாருடைய அருஞ்செய்யுட்கள் அமைக்கப் பட்டுள்ளன. அன்னார் பெற்றியை இந்நாடும், எந்நாடும் உணர்ந்து உவப்புறுக.

திருநீற்றின் சிறப்பு

[S. A. அமிர்தகடேசுவர பிள்ளை, வேளாங்கண்ணி]

(மலர் எ. இதழ் ௪, ௧௨௩-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

அசைவ விபூதி:— இதனை அகற்பம் என்றும் கூறுவர். தை அல்லது மாசித் திங்களில் நெற்றாள் மேய்ந்து வரும் பசுக்களின் சாணத்தை எடுத்து வந்து பஞ்சகவ்வியம் வார்த்துப் பிசைந்து உருண்டைகள் செய்து மாசிமாத அமரபக்கம் சதுர்த்தசி திதியிலேனும் வேறு திருநாட்களிலேனும் நெற்பதரோடு சேர்த்து அங்கியிட்டுத் தகித்துச் சூடாறிய பின்னர் எடுத்துப் புதுப் பாண்டத்திற் புகுத்தேனும் சுரைக் குடுக்கைக்குட் புகுத்தேனுங் கொள்வதும் சிவாலய மடைப் பள்ளிகளில் விளைவதுமாம்.

மேலறைந்த அசைவ விபூதியில் தானாக அடவியிற் கிடக்கும் திருநீறு சங்கர சாதியர்கட்குரியது என்பர்.

விபூதி ஆன்மாக்கட்கு ஐசுவரியத்தைப் பயத்தலால் 'விபூதி' எனவும்; சிவத்துவத்தை விளக்கலால் 'பசிதம்' எனவும்; ஆன்மாக்களின் பாசங்களாம், ஆணவம், கன்மம், மாயை ஆகிய மலங்களை அறவே கழுவுதலால் 'காரம்' எனவும்; பேய் பிணி முதலியவற்றால் வரும் இன்னலைக் களைவதால் 'இரக்ஷை' அல்லது 'காப்பு' எனவும்; சகல பாவங்

களையுந் தகித்தலால் 'திருநீறு' எனவும் பெயர் பெறும். இதுபற்றியே :

"தொகுத்த வாழ்க்கையாற் 'பூதியுஞ்' சோதி மேற்றாலால்
பகுத்த நூல்புகல் பசிதமும் படுமலம் பிணிமா
சுகுத்த லாலுயர் காரமும் காத்தலாற் 'காப்பு'
மிகுத்த தீதுநீற் றிடுதலால் நீறும்பேர் விளம்பும்."

என்றது உண்மையே.

விபூதியைப் பன்னிரண்டு விரல் நீளமும் எட்டு விரல் அகலமுமுடையதாயுள்ள மான்தோல், புலித்தோல், பட்டு முதலியவற்றால் தைக்கப்பட்ட பைகளிலேனும், சம்புடத்திலேனும், வில்வக் குடுக்கையிலேனும் எடுத்து வைத்துக் கொள்ளல் வேண்டும். குடுக்கைகளின்றிப் பிறவற்றிலுள்ள விபூதியைக் கவிழ்க்கலாகா.

விபூதிப் பையை விபூதிக் கோயில் என்றும்; விபூதியைச் 'சதாசிவம்' என்றும்; விபூதிக் கோயிலை 'உமாதேவி' என்றும்; விபூதிக் கோயிலை தைத்துள்ள நூலைப் பிரமதேவனென்றும்; அன்னதைப் பிணிக்கும் கயிற்றைத் 'திருமால்' என்றுங் கூறினும் அமையும். இவ்வாறே வேதாகமங்களும் முறையிடுகின்றன. இதனை :

"பூதியாலயஞ் சத்தி யன்னதிற் புனைதருநூ
லாதி நான்முகன் பந்திக்கு கயிறு மாலதனுட்
டீதுதீர்தர உறை வெண்ணீ றருட்சதா சிவமாம்
.................................."

என வருஞ் செய்யுளானு முணரலாகும்.

கரிய நிற விபூதி கொடிய ரோகத்தைக் கொடுக்கும்; சிவந்த நிற விபூதி கீர்த்தியைப் போக்கும்; புகை நிற விபூதி ஆயுளைக் குறைக்கும்; பொன்னிற விபூதி வறுமையைத் தரும் ஆதலின் வெள்ளிய நீற்றை யணிவதே பூதியணிவோர் கடனும். எனெனில் 'நீற்றில் வெண்மையுள தத்தனையு முத்தி' வெண்மை நீறு எண்ணிலாப் புண்ணிய முதவும் என்பது காண்க. இவ்வெண்ணீற்றினின்று சித்த சுத்தியும், அச்சித்த

சுத்தியினின்று ஞானப் பிரகாசமும்; அவ்வரிய ஞானப் பிரகாசத்தினின்று ஆன்மா முத்தியடைவதும் சத்தியம்.

திருநீற்றை எவ்வெப்போது நாம் தரித்தல் வேண்டும்?

“ காலையிலெழும் போது மலசலம் விடுத்துமிகு
கால்சுத்தி செய்த போதும்
காரிகையுடன் கூடி நீராடினுந் தாணி
காவல ரிடமேகினும்
மாலையம் போதினும் சண்டாளர் நிழல்படினு
மறுகூடு சென்று வரினும்
மாதகு தகமேறு மங்கையர்கள் நிழல்படினும்
மாபெரியா ரிடமேவினும்
பால்பழம் போசனங் கொண்டபினும் நறுமலர்
பறித்திடினு மாபாதகர்
பார்த்திடினும் எவ்வழி பயப்படினும் நன்னூற்
படித்திடினும் ஔஷத முணினும்
ஆலயம் புகினும் விபூதியிடல் முறையென்பர்
அருள் பெறுவசந்த ராயர்
அண்ணாவி னிற்றுதிசெய் புண்ணுமு லைக்குரிய
அண்ணா மலைத்தேவனே”

என இயம்பியவாறு திருநீற்றை எக்காலங்களிலுந் தரித்தல் வேண்டும். ‘நீறில்லா நெற்றி பாழ்’ என்பதூஉம் இவண் கவனிக்கத் தக்கது.

இனி திருநீறு தரிக்கும் முறையினைச் சொல்லுவாம் :

பத்தியொடு “சிவசிவா” வென்று திருநீற்றைப்
பரிந்துகை யாலெடுத்துப்
பாரினில் விழாதபடி அண்ணாந்து செவியொடு
பருத்தபுய மீதிலொழுக
நித்தமுவிரல்களால் நெற்றியி லழுந்தவுற
நினைவாய்த் தரிப்பவர்க்கு
நீடுவினையணுகாது தேகபரி சுத்தமாம்
நீங்காமல் அமலனங்கே
சத்தியொடு நித்தவிளை யாடுவன் முகத்திலே
தாண்டவஞ் செய்யுந்திரு
சஞ்சலம் வாாதபர கதியுதவு மிவரையே
சத்தியுஞ் சிவனென்னலாம்

மத்தினிய மேருவென வைத்தவமுதினைக்கடையு
மால்மருக ஞன முருகா
மயிலேறி விளையாடு குகனேபுல்வயனீடு
மலை யேவு குமரேசனே.

எனக் குருபாததாச சுவாமிகள் மொழிகின்றனர். விபூதி தரிப்பதில் **உத்தூளனம்,** திரிபுண்டாரம் என இரு வகைப்படும். இப்பெரியார் இயம்புவது உத்தூளனம். கிழக்குமுகமாக வேனும், வடக்குமுகமாகவேனும் நின்ருயினு மிருந்தாயினும் (மனம் மொழி மெய்) பரிசுத்தத்தோடும் சிவநாமங்களைப்புகன்று திருநீற்றை அதிபத்தியுடன் வலக்கைப் பெருவிரலோடு கூடிய மற்ற மூவிரல்களாலும் பூமியின்மீது வீழாவண்ணம் எடுத்து அண்ணுந்து 'துதிகொள் நுதலில் காதுக்குத் தொடுதலேபோதும்' எனக் கூறியவாறு செவியொடு செவிவரை தோள் மீது ஒழுகுமாறு நெற்றியிலழுந்த ஏகமாய்,

"உச்சியே நெற்றி கண்ட முடம் பரைகைகால் பின்ன
மெச்சி தெண்ணீறு மூன்று விரல்படச் சாத்தினிது
நச்செரி நயனமாலம் நாரியர் புலித்தோனவ்வி
இச்சையாம் பரசு யானைத் தோலுமாங் கெய்து மன்றே"

எனும் மேலையோர் மொழியினை மதித்து, உச்சி, நெற்றி, கழுத்து, உடம்பு, அரை, கைகள், கால்கள் ஆகிய உறுப்புக்களில் வெற்றிதரு நீற்றை உத்தூளனமாகத் தரித்தால் அவ்வவ் வுறுப்புக்களில், விரும்பத்தக்க அக்கினிக் கண்ணும், ஒருபாகத்தில் வரையின் சுதையும், கலைமானும் புலித்தோலும், மூளமதியும், மழுவும் கரித்தோலுமுடைய சிவ சொரூபம் எய்தும். ஆகவே நனியன்புடன் முற்கூறியவிதம் திருநீற்றைத் தரிப்பவர்கள் மிகு செல்வராவதுந்தவிர இகத்தில் விழுமியோர் விழைவும் அன்னதால் பரமன் பாதத்தில் பதிவதுந் திண்ணம். மேலும் இவ்விதந் தரிப்போர்க்கு முற்பிறப்பிற் செய்த தீவினைகள் உருவைவிட்டகலாநிழலே போன்று தொடர்ந்திருப்பினும் யாவற்றையும் நீக்கி ஆட்கொள்வன் நம்சிவபிரான்.

ஐயவினா

(ஆ. சண்முகம் பிள்ளை)

(1) திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் திருவங்கமாலை தேவாரப் பதிகத்தில் 'தலைமாலைதலைக்கணிந்து' என்ற சொற்றொட ருக்கும், 'மூக்கே நீ முரலாய்' என்ற சொற்றொடருக்கும் உரையாது?

(2) வைராக்கிய சதகஉரையாசிரியர் உதாரணச் செய்யு ளாக முதலேழு திருமுறையை எடுத்தாளும்போது ஆளு டைய பிள்ளையார் பதிகத்தை, 'திருக்கடைக் காப்பு' என்ற தலைப்பின் கீழும் ஆளுடைய அரசின்பதிகத்தைத் 'தேவாரம்' என்ற தலைப்பின் கீழும், ஆளுடைய நம்பிகள் பதிகத்தை, 'திருப்பாட்'டென்ற தலைப்பின் கீழும் எடுத்தாள வேண் டியதற் காதரமென்ன?

அப்பரது கடவுட் கொள்கை

[பெ. கோவிந்த மூப்பனார், கொடுமுடி]

(மலர் - எ, இதழ் - ச, கஉஅ-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

திருநாவுக்கரசு நாயனார் ஆரியர்கள் வலையில் அகப் பட்டார்களுள் ஒருவராயினும், அவர்கள் கொள்கை அனைத் தையும் ஏற்றவரல்லர்; ஆரியர் வலையில் அகப்படாத தெய் வப் புலவர் திருவள்ளுவரை எல்லா வகையிலும் ஒத்தவரா கவே காணப்படுகிறார். புராணக் கதைகளைச் சிவபெரு மானுக்கு நீக்கி விட்டால் திருநாவுக்கரசு நாயனார் கூறும் கடவுளும் திருவள்ளுவர் கூறும் கடவுளும் ஒன்று என்றும், கடவுளை அடைவதற்கு இருவர் கூறும் கொள்கைகளும் முற் றும் ஒற்றுமையுடையன என்றும் இருவர் நூல்களையும் கற்றவர்கள் அறிவார்கள். ஆரியர்கள் தங்களுக்குதவி செய்த செத்துச் செத்துப் பிறந்த அரசர்களையும் வீரர்களையும் நில முதலிய அஃறிணைப் பொருள்களையும் கடவுளெனக்கொண்டு

வழிபடும் பல தெய்வ வழிபாட்டையும், அத் தெய்வங்களுக் குச் செய்யும் வேள்விகளையும், தந்நலங்கருதி ஏற்படுத்திக் கொண்ட வகுப்பு வேற்றுமையையும், இரத்தல் தொழிலையும், நீராடின மட்டில் உயர்வென்று நடித்தலையும் முறையே,

"பிறப்பென்னும் பேதைமை நீங்கச் சிறப்பென்னும்
செம்பொருள் காண்ப தறிவு"

என்றும்,

"அவிசொரிந் தாயிரம் வேட்டலின் ஒன்றன்
உயர்செகுத் துண்ணாமை நன்று"

என்றும்,

"பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும் சிறப்பொவ்வா
செய்தொழில் வேற்றுமை யான்"

என்றும்,

"இன்மை இடும்பை இரந்துதீர் வாமென்னும்
வன்மையின் வன்பாட்டதில்"

என்றும்,

"மனத்தது மாசாக மாண்டார் நீராடி
மறைந்தொழுகும் மாந்தர் பலர்."

என்றும் தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவர் மறுத்துக் கூறு வது போலவே,

"செத்துச் செத்துப் பிறப்பதே தேவென்று
பத்தி செய்மனப் பாறைகட் கேறுமோ
அத்த னென்றரி யோடு பிரமனும்
துத்தி யஞ்செய நின்றநற் சோதியே"

"வேத மோதிலென் வேள்விகள் வேட்கிலென்
நீதி நூல்பல நித்தல் பயிற்றிலென்
ஓதி அங்கமோ ராறும் உணரிலென்
ஈசனை யுள்குவார்க் கன்றி இல்லையே"

"சாத்தி ரம்பல பேசும் சழக்கர்காள்
கோத்தி ரமும்குல மும்கொண்டென் செய்வீர்
பாத்தி ரம்சிவனென்று பணிதிரேல்
மாத்தி ரைக்குள் அருளும்மாற் பேறரே"

"இரப்பதே ஈயமாட்டேன் என்செய்வான்
தோன்றினேன் ஏழையேனே"

"கோடி தீர்த்தம் கலந்து குளித்தவை
ஆடினாலும் அரனுக் கன்பில்லையேல்
ஓடு நீரினை ஓட்டைக் குடத்தட்டி
மூடி வைத்திட்ட மூர்க்கனோ டொக்குமே."

என்று கூறி நமது நாயனார் மறுத்தலையும், ஒரு கடவுள், வகுப்பு வேற்றுமையின்மை, கொடை, அன்பு, வழிபாடு என்பனவற்றை வலியுறுத்துதலையும் காண்க. அன்றியும், சம்பந்தர்,

"மந்திபோற்றிரிந் தாரியத்தொடு செந்தமிழ்ப்
பயனறிகிலா அந்தகர்."

என்று சமணர்களை இகழ்ந்து கூற,

"ஆரியன் கண்டாய் தமிழன் கண்டாய்."

என்பன போன்ற தொடர்களால் இருபிரிவார் கொள்கையையும் உடன்பட்ட நாவுக்கரசரே,

"வாயிருந் தமிழே படித் தாளுறு
ஆயிரஞ் சமணும் அழிவாக்கினன்"

என்று ஆரியத்தை விடுத்துத் தமிழை மட்டும் கூறி அதனைக் கல்லாச் சமணர்களை இகழ்ந்து, தமிழுக்குப் பெருமை கொடுத்தலையும்,

"பன்னியநூல் தமிழ்மாலை பாடுவித்தென்
சிந்தைமயக்கறுத்த திருவருளினானை"

என்று தமிழ் மாலை பாடும் பேறு தமக்குக் கிடைத்ததாகக் கூறித் தமிழுக்குப் பெருமை கொடுத்தலையும் நோக்கினால் தமது தாய்மொழியிடத்தில் பற்றுள்ளவர் என்று அறியலாம்.

புறத் தொண்டும் அகத் தொண்டும், புறவொழுக்கமும் அகவொழுக்கமும் தம்முள் ஒத்த சிறப்புடையன அல்ல. புறத்தொண்டினும் அகத் தொண்டு பன்மடங்கு சிறப்புடை

யது. புறத்தொண்டு அகத்தொண்டிற்குக் கருவி. மனத்திற்குக் கண் கால் முதலியன கருவியாதல் போல மனத்தினால் செய்யப்படும் தொண்டிற்குக் கண் கால் முதலியவற்றால் செய்யப்படுந் தொண்டு கருவியாகிறது. நூலினைக் கற்குங் கால், கண்கள் காண, மனம் அவற்றோடு கலந்து நூலின் கருத்தினைத் தெரிந்து கொள்ளுகிறது. கண்கள் பயிற்சி வழக்கத்தால் நூலினைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பினும் மனம் கண்ணோடு கலக்காதாயின், அவை பார்த்துக்கொண்டிருந்ததனால் பயனின்றாம். அதுபோலவே புறக்கருவியாற் செய்யப்படும் புறத்தொண்டும், மனம் அக்கருவிகளோடு கலந்து செய்த வழியே பயனுண்டு; இன்றேல் இன்றாம். அன்றியும் கண்களால் நூலினைப் பார்த்துப் பார்த்துப் படித்தறிவதனினும் படித்த கருத்தினைக் கண்களை விடுத்து மனத்தினால் மட்டும் எண்ணித் தெளிதல் பன்மடங்கு சிறப்பாதல்போல, புறக் கருவியால் செய்யப்படும் புறத்தொண்டை விடுத்து, மனத்தால் செய்யப்படும் அகத்தொண்டைச் செய்தல் பன்மடங்கு சிறப்புடையதாம். புறவொழுக்கத்தினும் அகவொழுக்கம் சிறப்புடையது என்பதற்கும் இக்காரணங்களைக் கொள்க.

புறத்தொண்டின் முதிர்ச்சியினாலேயே அகத்தொண்டு ஏற்படும். அகத்தொண்டு செய்வதற்குப் புறக் கருவியின் தொழிலைத் தடுக்க வேண்டும். தொழில் முதிர்ச்சி யடைந்த கருவிகளைத் தொழில் செய்யாமல் தடுப்பது அருமையான செயல். கருவிகளின் வழியாகவே தொழில் செய்து வந்த மனத்தைக் கருவிகளின்றித் தனித்துத் தொழில் செய்யுமாறு முயற்சித்தலும் அருமையான செயல்.

"உள்ளமோ ஒன்றில் நில்லாது"

என்றும்,

"புள்ளுவர் ஐவர் கள்வர் புனத்திடைப் புகுந்து நின்று
துள்ளுவர் சூறை கொள்வர் தூநெறி விளைய ஒட்டார்"

என்றும் நாயனார் கூறுதல் காண்க. ஒருவழிப்படாத உள்ளத்தை ஒருவழிப்படுத்துதற்குப் புறக்கருவிகள் செய்யும் கடவுள் தொண்டுகளை உள்ளம் செய்யுமாறு வேலை கொடுத்து,

உடம்பைக் கோயிலாகவும், அதனுள் இருக்கும் உயிரை இலிங்கமாகவும் அன்பைப் பால்முதலியனவாகவும் எண்ணிப் புறவழிபாட்டைப் போலவே அகவழிபாடு செய்கிறார். அக வழிபாட்டினை ஏற்று இறைவன் அடிகளுக்கு அவரது மனத்திலிருந்து காட்சியளிக்கிறான்.

"விள்ளத்தா னொன்று மாட்டேன் விருப்பெனும் வேட்கையாலே
வள்ளத்தேன் போல நுன்னை வாய்மடுத் துண்டிடாமே
உள்ளத்தே நிற்றியேனும் உயிர்ப்புளே வருதியேனும்
கள்ளத்தே நிற்றி யம்மா எங்ஙனம் காணுமாறே."

"விடையான் விரும்பிஎன் னுள்ளத் திருந்தான்"

"என்மனமே ஒன்றிப் புக்கனன் போந்த சுவடில்லையே"

என்பன போன்று அடிகள் பலவிடங்களிற் கூறுதல் காண்க.

ஐம்பொறிகளையும் மனத்தையும் அடக்கி, மனத்துள் இறைவனைக் கண்டாராயினும், மனம் கருவிகளுள் ஒன்றாகலின், கருவிகளை எல்லாம் கடந்து நிற்கும் கடவுள் அம்மனத்தினால் காணப்படும்பொழுது "கள்ளத்தே நிற்றி" என்று அடிகள் கூறுவது போலக் கள்ளத்தோடு காணப்படுதலின், அவ்வடிவத்தைக் கண்டமட்டில் அமைதிகொள்ளாது அக்கடவுளது உண்மை இயல்பை உணர எண்ணி மனக் கருவியால் நோக்காது மெய்யறிவால் நோக்கி உண்மை இயல்பை உணர்ந்து கொள்ளுகிறார்.

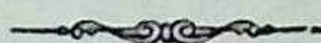
"உடம்பெனு மனையகத்து உள்ளமே தகளியாக
மடம்படும் உணர்நெய் யட்டி உயிரெனும் திரிமயக்கி
இடம்படு ஞானத்தீயால் எரிகொள இருந்து நோக்கில்
கடம்பமர் காளை தாதை கழலடி காணலாமே"

"கள்ளனேன் கள்ளத் தொண்டாய்க் காலத்தைக் கழித்துப்போக்கித்
தெள்ளியே னாகிநின்று தேடினேன் நாடிக் கண்டேன்"

"தேடிக் கண்டு கொண்டேன் திருமாலொடு நான்முகனும்
தேடித் தேடொணாத் தேவனை என்னுள்ளே
தேடிக் கண்டுகொண்டேன்"

என்று அடிகள் கூறுவனவற்றால் அறியலாம்.

மேற்கூறியவற்றால் திருநாவுக்கரசு நாயனார், கடவுள் உண்டு என்றும்; அக்கடவுள், வடிவிற் குட்படுதலும், பிறவிக் குட்படுதலும், காலத்திற் குட்படுதலும், காட்சிக் குட்படுதலுமில்லாத சிவபெருமான் என்றும்; அச்சிவபெருமானுக்கு ஆரியர்கள் கூறும் மனைவி மக்கள் முதலியோர்களும், வடிவம் நிறம் முதலியனவும் உண்மையில் இல்லை என்றும்; அச்சிவ பெருமான் சிறியதிற் சிறிதாயும் பெரியதிற் பெரியதாயும் எங்கும் நிறைந்திருக்கிறான் என்றும்; ஏனைச் சமயக் கடவுளர் கள் இறந்துபட்டமையின், அவர்களைக் கடவுளர்களாகக் கொண்டு வழிபடும் அடியார்களுக்கும் சிவபெருமானே அருள் புரிகிறான் என்றும்; உலகம், உடல் உறுப்பு, உடைமைகளை உயிரின் பொருட்டுப் படைக்கிறான் என்றும்; உயிர் அவற்றைக் கொண்டு பயன்தரு நெறியில் காலத்தைக் கழித்துப் பயன்பெற வேண்டுமென்றும்; உலக முதலியவற்றிற்கு அறிவின்மையாலும் உயிர்க்குச் சிற்றறிவுடைமையாலும் முற்றறிவுடைய சிவபெருமானே எல்லாவற்றையும் இயக்குகிறான் என்றும்; உயிருக்குக் காட்டும் உதவியையும் காணும் உதவியையும் செய்கிறான் என்றும்; முப்பொருள்களின் உண்மையை உணர்ந்து, உலகப் பற்றை ஒழித்துக் கடவுட் பற்றை உண்டாக்கிப் புறத்தொண்டாலும் புறவொழுக்கத்தாலும் அகவொழுக்கத்தாலும் அகத்தொண்டாலும் சிவபெருமானை வழிபட அவன் வெளிப்பட்டுத் தோன்றுவான் என்றும்; உயர் குல முதலிய போலிக் கொள்கைகளால் பயனில்லை என்றும் கூறுதல் காண்க. இங்குக் கூறப்பட்ட கொள்கைகள் நீங்கலாக மேலும் பல கொள்கைகள் அடிகள் தேவாரத்தில் காணப்படுகின்றன. ஆண்டுக் காண்க.

திருவிசைப்பா

[மா. வே. நெல்லையப்ப பிள்ளை]

(பதிப்புரிமை ஆக்கியோர்க்குரியது)

(மலர் - ௭, இதழ் - ௩, ௭௬-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

தனதனற் றோழா சங்கரா சூல
பாணியே தாணுவே சிவனே
கனகநற் றூணே கற்பகக் கொழுந்தே
கண்கள்மூன் றுடையதோர் கரும்பே
அனகனே குமர விநாயக சனக
அம்பலத் தமரர் சேகரனே
உனகழ லிணைஎன் நெஞ்சினுள் இனிதாத்
தொண்டனேன் நுகருமா நுகரே.

(உரை) தனதன் - குபேரனுக்கு; நல்தோழா - நல்ல நண்பனே; சங்கரா - எல்லா உயிர்களுக்கும் இன்பம் செய்கின்றவனே ; சூல பாணியே-சூலப்படையைக் கையில் தாங்கியிருக்கிறவனே; தாணுவே - பேரொளிப் பிழம்பாய் யாதொரு பற்றுக்கோடும் இல்லாதிருக்கின்றவனே ; சிவனே - (எல்லா உயிர்களுக்கும் எப்பொழுதும் இன்பநலம் செய்யவல்ல) இன்ப வடிவினனே ; கனகம் நல்தூணே - பொன்னாகிய தூண்போல மிளர்கின்ற பொன்னிற மேனியனே ; கற்பகக் கொழுந்தே - (விண்ணுலகத்திலுள்ள) கற்பக மரத்தினது கொழுந்து போல மெல்லியனாய் உயிர்களுக்கு வேண்டுவனவற்றைக் கொடுத்துக் காக்கின்றவனே ; கண்கள் மூன்று உடையது ஓர் கரும்பே - ஞாயிறு திங்கள் தீ மூன்றையும் மூன்று கண்களாக உடையவனாய் அடியார்களுக்குக் கரும்பின் சுவைபோல இனிமையாய் ஒப்பற்ற இன்பத்தை நுகரச் செய்கின்றவனே ; அனகனே-இயல்பாகவே மலத் தொடக்கு இல்லாது தூய்மையா யிருக்கின்றவனே ; விநாயக குமர சனக - தேவர்களுடைய துன்பத்தைத் தீர்த்தற் பொருட்டுப் பிள்ளையார்க் கடவுளையும் முருகக் கடவுளையும் நின்னிடமிருந்து தோற்றுவித்தவனே ; அம்பலத்து அமரர் சேகரனே - (திருத்தில்லையிலுள்ள) பொற்சபையில் நடனம் செய்யும்போது (தேவர்களெல்லாரும் உன்னைத் துதிக்கும்படி) தேவர்களுக்குத் தலைவனா யிருக்கின்றவனே ; உன கழல்இணை - நினது இரண்டு திருவடிகளையும் ; என் நெஞ்சி

னுள் - (மலமூன்றுஞ் செற்றுச் சிவமாய் மாறிய) எனது உள்ளத்தில்; தொண்டனேன் - நினக்குத் தொண்டு செய்கிற அடியனாகிய நான்; இனிது நுகருமா(று)-எனது தன்மைக்குப் பொருந்த, நினது பேரின்பத்தை நான நுகரும்படி; நுகர் - நீ என்னோடு உடனாய் நின்று அப்பேரின்பத்தை நுகர்ந்தருளச் செய்வாயாக.

(விளக்கம்) தனதன்நற்றோழன் - எல்லாப் பொருட் செல்வங்களையும் உடையவனாகிய சிவபெருமான் அவைகளைக் குபேரனுக்குக் கொடுத்து அவனை அவைகளுக்குத் தலைவனாகச் செய்தார் என்பது திருமூலர் திருமந்திரம் 18-வது பாட்டில்,

"அதிபதி செய்து அளகை வேந்தனை
நிதிபதி செய்த நிறைதவ நோக்கின்
அதுபதி யாதரித் தாக்கம தாக்கி
இதுபதி கொள்ளென்ற எம்பெருமானே"

என்று கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க. இதனால் சிவபெருமான் உலகப் பொருள்களிடத்திற் பற்றில்லாதவன் என்பது குறிக்கப்படுகிறது. சங்கரா - வடமொழிச்சொல் சம்+கரன்=சங்கரன் சம்=இன்பம் - கரன்=செய்கிறவன். சூலபாணி - சூலம் என்பது மூன்று கவர்களையுடைய ஒரு படை(Trident)பாணி=கை. உயிர்களுக்கு அருள் செய்யும் பொருட்டு சிவபெருமான் கொள்கிற மாயா வடிவங்கள் அனைத்தும் அருள்மய வடிவங்கள் - திரிசூலப் படையானது அவனுடைய விழைவு அறிவு செயல்களின் ஆற்றலை (இச்சாஞானக் கிரியாசத்திகளை)க் குறிக்கின்றது. அவன் திரிசூலப் படையைக் கையில் வைத்திருத்தலானது விழைவு அறிவு செயல்களின் ஆற்றலால் உயிர்களுடைய மாயை கன்மம் ஆணவம் ஆகிய மும்மலங்களையும் கெடுத்து அவைகளை அம்மலக்கட்டுகளிலிருந்தும் விடுவிக்கின்றான் என்ற உண்மையைக் காட்டுகிறது. கனகநற்றூணே - 'பொன்னார் மேனிய'னே என்று சுந்தரமூர்த்தி அடிகள் தேவாரத்தில் (24—1) கூறியிருத்தல் காண்க. வடமொழிச்சொல் அனகன் - அன்+அகன் (அகம் பாவம் அல்லாதது) அதாவது அறம். அனகன் என்பது அறவடிவினன் அதாவது அநாதியேமலத் தொடக்கில்லாததுபற்றியுள்ள தூய்மையானவன் என்பது பொருள். விநாயககுமாரசனக. சனகன் வடமொழிச்சொல் (சனக) பிதா. கயமுகா சூரனால் தேவர்களுக்கு உண்டான துன்பத்தை நீக்கும் பொருட்டுப் பிள்ளையார்க் கடவுளையும் சூரபன்ம அசுரனால் தேவர்களுக்கு உண்டான துன்பத்தை நீக்கும் பொருட்டு முருகக்கடவுளையும் சிவபெருமான் தன்னிடமிருந்து தோற்றுவித்தனன் ஆதலின் விநாயக குமாரசனக என்றார். அமரர்

சேகரன் - சேகரம் - வடமொழிச்சொல். தலை - அமரர் சேகரன் = தேவர்களுக்குத் தலைவன் அம்பலத்து அமரர்சேகரன் என்றமையால் உயிர்கள் தன்னை அடைந்து இன்பம் பெறும் பொருட்டு இறைவன் ஒழிவின்றிச் சலியாது பணி செய்யும் முகத்தான் அவனுக்குத் தலைமை உண்டாயது என்பது குறிப்பிடப்பட்டது. உன கழலிணை நுகருமாறு - வீடுபேறு என்பது இறைவன் திருவடிகளை அடைதல் ஆதலின் உன கழலிணை நுகருமாறு என்றார். 'அயரா அன்பின் **அரன் கழல் சேலும்** என்று சிவஞானபோதம் 11-வது சூத்திரம் கூறுதல் காண்க. இறைவனுடைய திருவருளே திருவடிகள் ஆதலால் அத்திருவருளின்கண் அடங்கியுள்ள நிறைவு அறிவு விழைவு செயல்களில் உயிரினுடைய அறிவு விழைவு செயல்கள் அடங்கித் தன்முனைப்பின்றி நிற்க இறைவனுடைய எண்குணங்களும் உயிரினிடத்துப் பதிந்து விளங்கப்பெறுதல் வீட்டின்பமாகும் என்க. இனிது நுகருமாறு - இறைவனது பேரின்பம் எல்லையிலது ஆதலின் வீட்டு நிலையை அடைகிற ஒருயிர் அதன் தன்மைக்கேற்ப நுகாமுடியும் ஆதலின் இனிது நுகருமாறு என்றார். இனிது Agreeably Harmoniously. நுகருமாநுகர் - நுகருமாறுநுகர் என்பது விகாரப்பட்டு நுகருமா எனக் குறைந்து நின்றது. உயிர் தனது கட்டு நிலைக்கண் உலக விடய இன்பம் நுகர்தற்கு, இறைவன் உயிரினெடு அவ்விடயத்திலும் சென்று இயைந்து நுகர்தல்போல, தனது கட்டு நீங்கிய மேலான வீட்டு நிலைக்கண் பேரின்ப நுகர்தற்கும் இறைவன் அவ்வுயிரிற்றங்கி நின்று பேரின்பம் நுகர்வன். இருதிறத்தும் உயிரானது இன்பம் நுகர்தற்கு இறைவனுடைய காணும் உதவி இன்றியமையாது வேண்டப்படுவதாகும். ஆனல் உயிருக்குக் கூறுங்கால் நுகர்தல் என்பது அழுந்தி அறிதலாகும். இறைவன் நுகர்வன் என்பதற்கு இறைவன் அறிவன் என்பதே பொருள். இறைவன் அழுந்தி அறிதல் எக்காலத்தும் இல்லை. ஆசிரியர் இந்தப் பாட்டில் இறைவனை விளித்துக் கூறும் பதினெரு பெயர்களில் ஒவ்வொன்றும் உயிரானது இன்பம் நுகரும் பொருட்டு இறைவனுக்கு உளதாகிய வடிவம் அல்லது குணம் அல்லது தொழிலைக் குறிக்கிறது.

சேக்கிழார் காலம்

(தி. கி. நாராயணசாமி நாயடு)

பெரியபுராணத்தில் சேக்கிழார் சுவாமிகள் *பத்திடத்தில் மன்னர்பெருமான் அநபாயரை அருளுகின்றார். அவ்விடங்கள் சோழர் பழம்பதி †ஐந்தை அவதார விடமாகக் கொண்ட ‡நாயன்மார்கள் வரலாற்றிலும், சோழ மன்னரே §நாயன்மார்களாக வருமிடத்தும், ||சோழ நாடு, நகரச் சிறப்புகளிலும் ¶அவையடக்கத்திலும் வருதல் காண்க. இப்பத்துப் பாக்களிலிருந்து சேக்கிழாரால்போற்றப்படும் சோழ அரசன், அபயன், குலோத்துங்கன் என்ற பொதுப் பெயரும் அநபாயன் என்ற சிறப்புப் பெயரும் பூண்டு, தில்லைத் திருவெல்லையைப் பொன்னின் மயமாக்கி, வீதிகளை விளக்கி, பேரம்பலத்தைப் பொன்வேய்ந்தமை தெரிகிறது.

புராணக் குறிப்புக்கள்:

சுவாமிகளது காலத்தை இலக்கண விளக்க ஆசிரியர் பரம்பரை திருவாளர் சோமசுந்தர தேசிகர் அவர்கள் **'முதற் குலோத்துங்கன் காலமல்ல ; அதற்கு முற்பட்ட தென்ப'ர்.

காலக் கருத்துகள் :

காலஞ் சென்ற பிரம்மஸ்ரீ து. அ. கோபிநாதராவ் அவர்கள் '††திருவாரூர் ‡‡சாசனம் ஒன்றில் இவன் (முதற்

---

*8, 22 (இடைச்செருகல்), 85, 98, 404, 552, 1218, 2750, 3954, 4215.

†உறையூர், கருவூர், காவிரிப்பூம்பட்டினம், திருச்சேய்ஞலூர், திருவாரூர்.

‡இயற்பகையார் 1, எறிபத்தர் 2, சண்டேசுரர் 8.

§புகழ்ச்சோழர் 8, கோச்செங்கண்ணர் 14.

||நாட்டுச் சிறப்பு 35, நகரச் சிறப்பு 13.

¶செய்யுள் 8.

**சைவ சிகாமணிகள் இருவர் - பக்கம் : 120.

††சோழவம்ச சரித்திரம் - பக்கம் : 27.

‡‡S. I. I. Vol vii. No. 485. (269/1901).

குலோத்துங்கன்) அநபாயன் என்று அழைக்கப்படுகிறான்' என்று கொண்டு *சேக்கிழார் காலத்தை முதற் குலோத்துங்கன் காலம் (1070-1118) என்றார். இக்கருத்தைப் பின்பற்றித் திருவாளர்கள் †சுப்பிரமணியம் பிள்ளை, செல்வக் கேசவராயமுதலியார், ‡மகாதேவ முதலியார், §பூர்ணலிங்கம் பிள்ளை முதலியோர் பெரியபுராண காலத்தை முதற் குலோத்துங்கன் காலமெனக் கொண்டார்கள்.

இக்காலம் 1901ஆண்டில் சாசன இலாகாவால் படி எடுக்கப்பட்ட 269-ம் நெம்பர் கல்வெட்டைப் பொருத்திருந்தது. அந்நாளில் இரண்டாம் குலோத்துங்கனைப்பற்றி‖ ஒன்றுமே தெரியாதிருந்ததால் 1901ஆண்டு திருவாரூர் கல்வெட்டில் வரும் குலோத்துங்கன், அநபாயன் என்ற பதங்கள், தெரிந்த முதற்குலோத்துங்கனையே குறிப்பதாகக்கொண்டார்கள்.

அத்திருவாரூர் கல்வெட்டின் சுருக்கம் வருமாறு:—

ஆரூர் கல்வெட்டு

(1) ¶பூமன்னுபதுமம் பூத்த.......(4) கோவி ராஜகேசரிபன்மரான திரிபுவனசக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீகுலோத்துங்கசோழதேவர்க்கு யாண்டு எ-வது திருவாரூர் உடையார் ஸ்ரீமூலத்தனமுடையார் கோயிலில் எருந்தருளியிருக்கும் ஆளுடையநம்பிக்கும் பரவை நாச்சியார்க்கும் அர்ச்சனாபோக இறையிலியாக பழம்பெயரும் முன்னிறை கட்டின படியுந் தவிர்ந்து யாண்டு எ-வது முதல் அநபாயநல்லூ ரேன்னுந் திருநாமத்தால் * * * * (11) இக்கோயிலில் எழுந்தருளி யிருக்கும் ஆளுடையபிள்ளையார்க்கும்

---

*செந்தமிழ் தொகுதி 3 - பக்கம் : 188.

†அவரது சேக்கிழார் சரித்திரமும் இலக்கிய வரலாறும் பார்க்க.

‡அவரது பெரிய புராண ஆராய்ச்சி பார்க்க.

§அவரது History of Tamil Literature பார்க்க.

‖இவனையும் (குலோத்துங்கன் II) இவன் மகன் இரண்டாம் இராஜராஜனையும் பற்றி ஒன்றும் தெரியவில்லை. • • • இவர்கள் செயல்கள் ஒன்றும் தெரியவில்லை. சோழ வம்ச சரித்திரம் - பக்கம் : 37. [1910]

¶மெய்க்கீர்த்தி.

திருநாவுக்கரசு தேவர்க்கும் வேண்டும் அர்ச்சனைகளுக்கு........ (32) *ஸ்ரீமத் ப்ரஹ்ம புரீசவாகதிபதிஸ்வ ஸ்வாமி மித்ரஸ் சயே - தேப்யோஹேம சபாதிநாத சரணன்யாசொல்ல சுன் மஸ்தக - ப்ரதாத்பூமி ஹிரண்ய கம்சரஜதானன் யான்தனுன் சோக்தமான - ஸ்ரீ யாருராதிபஸ்யமூல வஸதௌதே வான பந யோங்ருப.

இது நிற்க பூமன்னுபதுமம் என்ற மெய்க்கீர்த்தியுடைய திருமாகாளத்து 1910ஆம் 109 செ. கல்வெட்டில்........(4) 'ஸ்ரீகுலோத்துங்கசோழ தேவர்க்கு யாண்டு கக பதினொன்று வது தநுஞாயிற்று இரண்டாந்தியதியும் சனிக்கிழமையும் பெற்ற பூசத்தி[ன்] நாள்', என வரும் காலக் குறிப்பைக் கணித்ததில் இவ் வெட்டில் காணும் குலோத்துங்கர், கலிங்கத்துப் பரணிகொண்ட முதற்குலோத்துங்கர் அல்ல என்றும் அவர் இரண்டாம் குலோத்துங் கரே என்றும் †சூவல் (Mr. Sewell) துரைமகனர் 1912-ல் முடிவு கட்டினர். பூமன்னு பதுமம் என்ற ஆரம்பமுடைய இச்சாசனத்தின், கால கணிதத்தால் ஏற்பட்ட கருத்து வேறுபாடு மேலே விவரிக்கப்பட்ட இப் பூமன்னு பதுமம் என்ற ஆரம்பமுடைய திருவாரூர் கல்வெட்டுக்கும் இசைவ தாகி வெட்டின் காலமும் பெரியபுராண ஆசிரியர் காலமும் இரண்டாம் குலோத்துங்காது காலமாகி(1133-1146)அவரே

'பூமன்னு பது மம்' குலோத் துங்கர் II மெய்க்கீர்த்தி

---

*இதனை S. I. I. Vol. II. p. 153 & Vol. IV No. 397லும் பார்க்க. இவ்வடமொழிச் சுலோகத்தின் கருத்தாவது :—திருவாரூர் ஆலயத்தில் எழுந்தருளியுள்ள திருஞானசம்பந்தர் (பிரமபுரீசர்) அப்பர் (வாகபதி) சுந்தரர் (ஸ்வஸ்சாமி மித்திரர்) இவர்களுக்கு நிலம், பொன், பித்தளை, வெள்ளி முதலியவை பொன்னம்பலம் போற்றும் அநபாய மன்னன் தந்தான். புலியூரில் பொன்னம்பலத்து நடேசர் பாதாரவிந்தத்தில் வண்டாக (மொய்க்கும்) அநபாயன்.

†Ep. Report. 1912 p. 67.

அநபாயர் என்றும் ஆயிற்று. அவரே முதற் குலோத்துங்கருக்குப் பேரனும் விக்கிரமசோழருக்குப் பிள்ளையும் ஆவார் என்பது சகம் 1065-ல் ஏற்பட்ட *செல்லூர் செப்பேட்டால் தெரிகிறது. †பிரம்மஸ்ரீ ரா. இராகவையங்கார் அவர்கள் குலோத்துங்கன் உலாவின் கண்ணிகளிலும் இறுதியிலுள்ள வெண்பாவிலும் 'அநபாயன்' பயின்று வருவதால் விக்கிரம சோழன் (அகளங்கன்) மகனான இரண்டாம் குலோத்துங்கனே அநபாயன் என்றார்.

இரண்டாம் குலோத்துங் கரே அநபாயர்

1911ஆ 395 நெ. கல்லெழுத்தில் 'பழம்பேர் தவிர்த்து அநபாயநல்லூர் என்று' பேரிடச் சொல்வது, ஈண்டு சிந்திக்க உரியது. இவற்றால் இரண்டாங் குலோத்துங்கரே அநபாயர் என்று சிலாலேகையாலும் அவரது ‡உலாவாலும் தெரிகிறோம்.

அநபாயர் வரலாறு

இவர் கி. பி. ‡1133 (மே. 10 முதல் ஜுலை 14-க்குள்) 'செம்பொன் வீரசிம்மாசனத்து திருமுத்துப் பந்தலின் கீழ் எழுந்தருளி' கி. பி. §1146 (மே 22 முதல் ஜுன் 26-க்குள்) வரை ஆட்சிபுரிந்து, பின் §1148 (செப்டம்பர் 15) வரை தன் மகன் இரண்டாம் இராஜராஜர் அரியணை ஏறிய பின்னும் வாழ்ந்தமை தெரிகிறது.

ஆட்சிகாலம்

---

*Indian Antiquary XIV p. 55.

†செந்தமிழ் தொகுதி 3 - பக்கம் : 298, 348.

‡வரி 317, 627 வெண்பா.

§Historical Inscriptions of South India P.101,106,107.

மெய்க்கீர்த்திகள்

இவர்க்கு [1]பூமருவிய புவி ஏழும், [2]பூமன்னு பதுமம், [3]பூமன்னு பாவை, [4]பூமன்னுயாணர், [5]பூமேவி வளர், [6]பூமேவு திருமகள் என்ற ஆரம்பமுடைய மெய்க்கீர்த்திகளும்; ராஜகேசரி, திரிபுவன சக்கரவர்த்திகள், சிவபாதசேகரர், கலிகடிந்த சோழர், கோநேரின்மை கொண்டார் முதலிய விருதுகளும் உண்டு.

பூமருவிய என்று தொடங்கும் *1901ஞ 106நெ. சாசனத்தில் 'நம்பேராற்றிருநீற்றுச்சோழன் திருமடைவிளாகமென்று' பேர் இடுமாறும், 1911ஞத்து 363.நெ. சாசனத்தில் 'பழம் பேர் தவிர்த்து குலோத்துங்கசோழன் திருநீற்றுச்சோழநல்லூர் என்று பேரிட்டு' என்று கூறுவதாலும் இவர்க்கு அப்பெயர் உள்ளமை தெரிகிறோம். இக்கருத்தைக் கோயிற்புராண பாயிரம் கஉ-லும் சிதம்பரபுராணம் பாயிரம் கக-லும் பார்க்க.

இவரது †உலாவும், ‡இராஜராஜர் உலாவும் §தக்க யாகப் பரணியும் இவர் தில்லை திருச்சித்திரகூடச் செங்கண்மாலைப் பெயர்த்துக் கடலில் இட்டதைக்கூறுகின்றன. இதனை ¶குருபரம்பரை பிரபந்தமும் ‖இராமானுஜார்ய திவ்விய சரிதையும் கூறுகின்றன. குருபரம்பரைப் பிரபந்தம் இவரை கிரிமி **கண்டன்** என்று கூறுகிறது.

இம்மெய்க்கீர்த்தி குறிப்புகள் பிரம்மஸ்ரீ க. அ. நீலகண்ட சாஸ்திரியார் உதவியன.

1. S. I. I. Vol. V. No 268.
2. S. I. I. Vol. VII No 1038.
3. S. I. I. Vol. IV. No 282. Vol VII No 43.
4. S. I. I. Vol. V No 643.
5. S. I. I. Vol. VII No 136.
6. 572 of 1907.

*S. I. I. Vol. VII No 407.

†வரி 77. ‡வரி 65. §கண்ணி 777.

¶செய்யுள் 795.

‖பக் - 239.

திருச்சிற்றம்பலத்தை [1]ஆதித்தர், [2]பராந்தகர், [3]முதற் குலோத்துங்கர், விக்கிரமசோழர் முதலியோர் பொன் வேய்ந்தனர். பேரம்பலம் சிற்றம் பலத்திற்கு வேருயதொரு இடமென்று பெரியபுராண 250, 2061, 3806-ம் பாக்களும் கோயிற்புராண விழாச்சருக்கத்து 19-ம் செய்யுளும் கூறும். இப்பேரம் பலத்தை அநபாயர் பொன் வேய்ந்ததை பெரியபுராணமும் *உலாக்களும் கூறுகின்றன.

அம்பலப் பொன்

†கோகர்ணக் கல்வெட்டு........பேரம்பலம் பொன்மேய்ந்த கோராஜ கேசரிப் பன்மரான திரிபுவன சக்ரவர்த்திகள் ஸ்ரீ குலோத்துங்க 'சோழதேவற்கு யாண்டு கஉ-வது பூமன்னு தென்கவிரநாட்டு........என்று இருப்பதால் இங்குக் காணும் பூமன்னு, அநபாயர் மெய்க்கீர்த்தியின் முதற் சொல்லுக்கு ஒத்திருத்தல் கவனிக்கத்தக்கது. இதுவே அன்றி ‡சாசனங் களும் 'பேரம்பலம் பொன்வேய்ந்தருளின கோராஜகேசரிபன் மரான திரிபுவனச் சக்கரவத்திகள் ஸ்ரீ குலோத்துங்கசோழ தேவற்கு' என்று கூறுவதும் இதனை வலிபெறச் செய்கிறது.

திருவாரூர் சாசனத்தினுல் இவர் தில்லைக்கூத்தப் பெரு மான, மூவர் ஆகியவர்கள் பால் அன்பு பூண்டமை தெரிகின்றோம். இவருடைய காலத்து §திருவாமத்தூர் கல்வெட்டில்....... கோயிலில் திருப்பதிகம் பாடி வரும் குருடர்கள்.......பேர்பதி னறுவரும் இவர்களுக்கு கண் காட்டுவார் இருவரும் ஆகப் பேர்பதினெண்மர்........மூன்று சந்தியும் வந்து விண்ணப்பஞ் செய்து' என்றும், இவருடைய ||களத்தூர் சாசனம்

திருப்பணியும் பிறவும்

1. இடங்கழி நாயனர் புராணம் : செ - 3.
2. A. S. I. 1905 - 06.
3. S. I. I. Vol. IV No 225.
4. S. I. I. Vol. V No 458.

*கு. உலா வரி 93. ரா. உலா. வரி 58.

†S. I. I. Vol. VII. No 1044.

‡350/1927, 315/1929, 349/1929.

§433/1903. ||346/1911.

'குலோத்துங்கச்சோழன் திருத்தொண்டத்தொகை நல்லு ரென்னும் பெயரால்வேறு பிரித்து' என்றும் கூறுவதால் இவர்க்குத் திருமுறையின்பாலிருந்த அன்பு தெரிகிறது.

தன் பெயரால் திருச்சி ஜில்லா ஊட்டத்தூரில் குலோத் துங்க சோளீச்சரம் எடுத்தார். இவர் சிதம்பரத்தில் பல பணிகளைச் செய்ததை உலாகூறுகிறது. இவர்க்குப் பிள்ளைத் தமிழ் ஒன்றுண்டு. அது பூமன்னு என்று ஆரம்பமுடை யது. இவரது அரசி புவனமுழுதுடையாள். குமாரர் இராஜ ராஜர். திருமந்திர ஓலைக்காரர் அநபாய மூவேந்த வேளான். இவர் காலத்து, இவரது உலா, பிள்ளைத்தமிழ் ஆசிரியராகிய ஒட்டக்கூத்தர் இருந்தார் என்பர். தண்டியலங்காரத்துமேற் கோள் செய்யுட்களில் இவரைப் புகழும் பாக்கள் எட்டுள.

பாலறவாயர்

தஞ்சை ஜில்லா கோட்டூர் *சாசனத்தில் வரும்பாலறு வாயன் களப்பாளராயரை பாலறுவாயர் (சேக்கிழார் இளவல்) மகனுகக் கொண்டா லும் சேக்கிழார் இரண்டாம் குலோத்துங்கர் காலத்தவர் என்பது ஏற்படுகிறது.

இதுவரை நமக்கு கிடைத்த சாசனங்களாலும் பழைய சரித்திர சம்பந்தமான தமிழ் நூல்களாலும் சேக்கிழார் பெருமான் பன்னிரண்டாம் நூற்றுண்டின் தொடக்கத்தில் வதிந்தவர் என்று தெரிகிறது.

இதன் விரிவுக்கு செந்தமிழ்ச் செல்வி கூ, க0, தொகுதி களில் கோவை ராவ்சாகிப் C. M. இராமச்சந்திரஞ் செட்டி யார் B.A., B.L., அவர்களது சேக்கிழார் கட்டுரை பார்க்க.

---

*(ஸ்ரீ குலோத்துங்கசோழ தேவர் [III] யாண்டு இரண்டாவது இராஜே........குலோத்துங்கசோழ வளநாட்டு குன்றத்தூர் நாட்டு குன்றத்தூர் சேக்கிழான் பாலறுவாயன் களப்பாளராயர்......உபைய மாக ஒரு நொந்தா விளக்கு.)

பிறவிக்கடல் நீத்த பிரான்

[சே. சிவஞானம் பிள்ளை.]

(முன் தொடர்ச்சி)

திருநாவுக்கரசர் வாய்மூருக்குச் செல்கின்றூர் என்பதனை உணர்ந்த ஆளுடைய பிள்ளையாரும் அவரைச் சென்று சேர்ந்தனர். கனவின்கண்போந்து வாகீசரை அழைத்து வந்த வேதவனத்தையர் அணியவர் போலக் காட்டி மறைத்தனர். அதை உணர்ந்த நாவுக்கரையர் 'அடியார்களிற் சிறந்த ஞானம் பெற்ற பிள்ளையார் திருக்கதவம் திறக்கப் பாட வேண்டும் என்பதை அறியாது.

பிழைத்துத் திறப்பித்தேனுக்கு ஒளிக்கலாம் கதவம்
தொண்டு உறைக்கப் பாடி,
அடைப்பித்த, தழைத்த மொழியாரும் ஞானம் பெற்ற
பிள்ளையார் உப்பாலர்அவர்க்கு எங்கண் மறைப்பது,

என்று புகன்றனர். இறைவன் திருப்புகலி மன்னர்க்குக் காட்சி கொடுத்தனன். ஆளுடைய பிள்ளையார் பணிந்து ஏத்தி அரசும் காணக் காட்டினர். ஆண்ட அரசன் பரமனைத் தரிசித்து.

'பாடவடியார் பரவக்கண்டேன்'

என்று திருப்பதிகம் பாடி அங்கே சில நாள் தங்கியிருந்து திருமறைக்காட்டுக்கு மீண்டனர்.

அகச்சான்று. இறைவன் வாகீசர் கனவில் வந்து அவரை அழைத்தமையை 'மன்னு மாமறைக் காட்டு மணாளனார் - உன்னிஉன்னி உறங்குகின்றேனுக்குத் - தன்னைவாய் மூர்த்தலைவனுமா சொல்லி, என்னைவாவென்று போனார் அது என்கொலோ " என்னும் தேவாரம் சான்று பகரும். இறைவன் அப்பருக்குக் காட்சி கொடுக்கவில்லை என்பதனக்கு,

" திறக்கப் பாடிய என்னினுஞ் செந்தமிழ்,
உறைப்புப் பாடி அடைப்பித் தாருமின்றூர்,
மறைக்க வல்லரோ தம்மைத் திருவாய்மூர்ப்,
பிறைக்கொள் செஞ்சடையாரிவர் பித்தரே"

என்னும் தேவாரம் ஆதாரமாகும்.

சமணர் மறைத்த சிவலிங்கப் பெருமானை வெளிபடுத்தல்

திருமறைக்காட்டில் ஆளுடைய பிள்ளையாரும் ஆளுடைய அரசரும் தங்கியிருக்கும் நாளில் ஞானம் பெற்ற பிள்ளையார் பாண்டிநாட்டுக்குச் சென்றனர். வாகீசர் மறைகாட்டுறையும் மருந்தை அடிவணங்கி விடைபெற்றுத் திருவீழிமிழலை, திருவாவடுதுறை முதலிய தலங்களை வணங்கித் திருப்பழையாறை என்னும் தலத்தினைச் சார்ந்தனர். அங்கே வடதளி என்னும் ஆலயத்திலிருக்கும் சிவபெருமானைச் சமணர்கள் மறைத்திருத்தலைக் கேள்வியுற்று, அந்த விமானத்தினருகே ஓரிடத்தின் பாங்கரெய்தி கொன்றை முடியார் கழல் உன்னி' அமணர் வஞ்சனையால் மறைத்த வஞ்சம் ஒழித்தருளிப் பந்தங் கொண்ட குண்டர் திறம் பாற்றும், என்று பணிந்திருந்தனர். மேலும் 'உம்மைக் கண்டு வணங்கியன்றிப் போகேன், என்று அமுது செய்யாமல் ஒருபுறத்தில் தங்கியிருந்தனர். அடியார் இடுக்கண் தரியாத இறையவனார் அவ்வூரையாளும் மன்னவன் கனவில் தோன்றி, 'அறிவில் அமணர் நம்மைமறைப்ப இருந்தோம் என்று அடையாளக் குறிகள் புகன்று நம்மை அரசு கும்பிடுவான் அமணர் தமை நீக்கிப் போக்கு' என்று அருள் செய்தனர். இறைவன் அருளிச் செய்ததைக் கேட்ட அரசன், நித்திரை தெளிந்து எழுந்து, அடையாளத்தின் வழிச் சென்று இறைவனைக்கண்டு திருநாவுக்கரசரை அடிவணங்கி அமணர்களை வேரோடு அறுத்து விட்டனன். வாகீசர் இறைவனை அடிவணங்கித் துதித்து 'தலை யெல்லாம் பறிக்குஞ் சமண்கையர், என்னும் பதிகம்பாடி அங்கேயே சில நாள் தங்கியிருந்தனர்;

அகச்சான்று: இறைவனை அமணர் மறைத்தமைக்கு,

“ தலையெ லாம்பறிக் குஞ்சமண் கையருள்
நிலையி னல்மறைத் தால்மறைக் கொண்ணுமோ ”

என்னும் தேவாரமும் சான்றாகும்.

“ மூக்கினன் மூன்று ஓதியக் குண்டிகை
தூக்கினர் குலத்தார் அறுத்தே தனக்காக்கினன் ”

என்பதால் சமணர்குலத் தூர்அறுத்தமை விளக்கமாகின்றது.

இறைவனளித்த பொதி சோறு உண்ணல்

வாகிசர் திருப்பழையாறையினின்றும் நீங்கித் திருவானைக்கா முதலிய தலங்களை வணங்கிக் காவிரியைக் கடந்து திருப்பைஞ்ஞிலிக்குப் போக எழுந்தனர். திருப்பைஞ்ஞீலிக்குப் போகும் வாகிசப் பெருந்தகையார்க்கு நீர் வேட்கையும் பசியும் வந்தணைந்தன. அதைப் பொருட்படுத்தாது மேலும் செல்வதைக் கண்ட பரமசிவன் தொண்டர் துயரம் தீர்ப்பதனுக்குத் திருவுளம்பற்றினர். துயரந் தீர்ப்பான் அந்தணர் வடிவந்தாங்கி வாகிசர் போகும் வழியில் காவுங் குளமும் அமைத்துப் பொதிசோறும் கொடுவந்து வாகீசர் எதிரே போந்தனர். போந்தவர் வாகீசரை நோக்கி ‘ நீர் மிகவும் வழிகடந்து இளைத்திருக்கின்றீர். என்பால் பொதிசோறு உண்டு. இதனை உண்டு இக்குளத்தில் தண்ணீர் குடித்து இளைப்புப் போக்கி போவீர் ’ என்று புகன்றனர். இதனைக் கேட்ட வாகிசர், ‘ இது இறைவன் திருவருள் போலும் ’ என்று உணர்ந்து, சோற்றை உண்டு நீர் அருந்திக் களைப்புத் தீர்ந்தனர். மறையவர் ‘அப்பால் எங்குப் போவது ’ என்றார். வாகிசர், ‘ திருப்பைஞ்ஞிலிக்குப் போகின்றேன் ’ என்றனர். மறையவர் ‘ நானும் அங்கே போகின்றேன் ’ என்று அவருடன் சென்று திருப்பைஞ்ஞிலி சமீபித்தவுடன் திருவுருக்கரந்தனர். வாகிசர், ‘இறைவன் கருணை இருந்தவாறு என்னே ’ என்று அவன் கருணையைப் பலபடத்

துதித்தனர். பின்னர் பைஞ்ஞீலிக்குச் சென்று பதிகம்பாடி அங்கேயே சிலநாள் தங்கியிருந்தனர்.

அகச்சான்று : பொதிசோறு கொடுத்த அற்புதத்தை விளக்கிய பதிகம் சிதலமானவற்றிற் சேர்ந்தது போலும். இதற்குப் பெரியபுராணமுடையார் கூற்றே ஆதாரம்.

"தன்னடியார்க்கு அருள்புரிந்த தகவு தோன்றும்"

என்னும் தேவாரத்தில் இத்தகைய அற்புதங்கள் அடங்கும் போலும்.

திருக்கைலேக்குச் செல்லுதல்

திருப்பைஞ்ஞீலியை அரிதின் நீங்கி மலேநாட்டுப் பதிகள் பலவற்றை இறைஞ்சித் திருவண்ணுமலேயைச் சார்ந்தனர். வாகீசர் திருவண்ணுமலேயினின்றும் தொண்டைநாட்டுக்குப் போய்ப் பதிகம்பாடி வணங்கித் திருக்காளத்திக்குப் போந்தனர். அங்கே சில நாள் தங்கியிருந்து பெருந்தகைக்குச் சிவபெருமான் கைலேயில் உமையாளோடு வீற்றிருக்கும் சிறப்பைக் காணக் காதல் உண்டாயிற்று. கைலேக்குச் செல்வான் பற்பல தேயங்களேயும் கடந்து சென்று வாரணுசியை யடைந்தனர். வாரணுசியினின்றும் கற்சுரங்களேக் கடக்க வேண்டியதாயிற்று. நெடுந்தூரம் நடந்து வந்தமையின் கால்களில் உள்ள தசை பாட்டு அளவு தேய்ந்து போயிற்று. கால்கள் தேயவே, வாகீசர் கைகளால் தாவிச் செல்லலுற்றனர். கைகளும் கரைந்து இளகிப்போயின. பின்னர் மார்பால் நகர்ந்து சென்றனர். மார்புந் தேயப் புரண்டு புரண்டு சென்றனர். உடம்பில் உள்ள உறுப்புக்கள் எல்லாம் தேய்ந்து தேய்ந்து நையவே, செல்லும் முயற்சியின்றி ஒருசார் செயலற்று இருந்தனர். பன்னகம் புனேபரமர் அடியார் இடுக்கண் தரியாதவராதலால், அடியவர்க்கு அருள் செய்வான் முனிவரர் படிவந் தாங்கிப் போந்து, 'நீ என் இந்தப் பாலேவனத்திடை உறுப்பழிய வந்தனே?' என்றனர். அப்போது மாசில்வற்கலே யாடையும் மார்பின் முந்நூலும், தேசுடைச்சடை மவுலியும் மெய்யிற்றிகழுந் திருநீறும் விளங்கும் ஆசில் மெய்த்தவரை எதிர் நோக்கிய மாத்திரையில்,

காவின் மன்னர்க்குப் பேசுதற்கு உணர்வு உண்டாகி மறு மொழி கூறுவாராயினர். 'முனிவரரே! வண்டுவார் குழல் மலைமகளுடன் வடகயிலையில் அண்டர் நாயகர் இருக்கும் அப்பரிசு அடியேன்கண்டு கும்பிட்டு எழுந்த காதலால் இங்கு அடைந்தேன். இதுவே என் குறிப்பு' என்றனர். வாகீசர் புகன்றவைகளைக் கேட்ட முனிவரர்,

> " கயிலை மால்வரை யாவது காசினமருங்கு
> பயிலுமாறுடப் பான்மையோ ரடைவதற் கெளிதோ
> அயில்கொள் வேற்படை அமரரும் அணுகுதற் கரிதால்
> வெயில்கொள் வெஞ்சுரத் தென்செய்தீர் வந்தெனவிளம்பி"

முனிவரர் இவ்வாறு பகர்ந்து இனி மீண்டு போவதே கடன் என்றனர். அதனைக் கேட்ட வாகீசர்,

> " ஆளுநாயகன் கயிலையி லிருக்கைகண் டல்லால்
> மாளுமிவ் வுடல்கொண்டு மீளேன் "

என மறுத்தார். மறுத்த வாகீசர், துணிவினைக் கண்ட முனிவரர், ஆகாயத்தில் மறைந்து 'நாவுக்கரசனே! எழுந்திரு' என்று உரைக்க, வாகீசர் தீங்குநீங்கி எழுந்து,

> " அண்ணலே எனை ஆண்டுகொண் டருளிய அரசே
> விண்ணிலே மறைந்தருள்புரி வேத நாயகனே
> கண்ணினால் திருக்கையிலையி லிருந்த நின்கோலம்
> நண்ணி நான்தொழ நயந்தருள் புரிஎனப் பணிந்தார் "

தொண்டர் கூறியதைக் கேட்ட இறைவன் 'இப் பொய்கையில் மூழ்கி நாம் கயிலையிலிருந்த கோலத்தைத் திருவையாற்றில் காண்' எனப் பணித்தனர். இறைவன் பணித்த வண்ணம் வாகீசர் பொய்கையில் மூழ்கித் திருவையாற்றின்கண் உள்ள ஒரு வாவியின்மீது உலகெலாம் வியப்பத் தோன்றினர். தோன்றினவர், வம்புலாமலர்க் கரையின் வந்தேறி உம்பர்நாயகர் திருவருட்பெருமையை உணர்ந்து,

> " ஏழையேனாகிய என்பால் எம்பிரான்
> பெருங்கருணை இருந்தவாறு என்னே "

என்று வியந்து கொண்டாடி, இரு கண்களினின்றும் ஆநந்த

பாஷ்பம் பொழிய மீட்டும் வாவியில் மூழ்கி எழுந்த தன்மைய ராயினர். வாவியினின்றும் எழுந்தவர் திருக்கோயிலுட்புக்கு,

"வெள்ளி வெற்பின் மேல்மாகதக் கொடியுடன் விளங்குந்
தெள்ளு பேரொளிப் பவளவெற்பென இடப்பாகங்
கொள்ளு மாமலையா ளுடன்கூடி வீற்றிருந்த
வள்ளலாரை முற்கண்டனர் வாக்கின் மன்னவனுர்"

இறைவன் கைலையில் வீற்றிருக்கும் கோலத்தைக் கண்ட வாகீசர்,

"கண்ட வானந்தக் கடலினைக் கண்களான் முகந்து
கொண்டு கைகுவித்து எதிர்விழுந்து எழுந்து மெய்குலைய
அண்டர்முன்பு நின்றுடினுர் பாடினுர் அழுதார்
தொண்டனுர்க் கங்கு நிகழ்ந்தன யார்சொல வல்லார்"

இறைவன் திருக்கோலத்தைக் கண்ட வாக்கின் மன்னர் பற்பல பதிகங்கள் பாடித் துதித்துக்கொண் டிருந்தனர். திருவையாற்றழகர் தாம் அடியவர்க்குக் காட்டிய கோலத்தை மறைத்தருளினுர். வாகீசர், ஐயர் திருவருள் இதுவோ' என்று தெளிந்து, மாதர் பிறைக்கண்ணியானை என்னும் திருப் பதிகத்தினை உலகம் உய்ந்திடப் பாடியருளினுர். இன்னும் பற்பல திருத்தாண்டகங்கள், 'குறுந்தொகைகள், நேரிசை கள் முதலியன பாடி 'திருத்தொண்டு செய்துகொண்டு திருவையாற்றின் கண்ணேயே அமர்ந்திருந்தார்.

அகச்சான்று : வாகீசர் திருக்கைலையைக் காணச் சென்ற தாகச் சொல்லும் கூற்றினுக்கு அருண்மொழித் தேவர் வாக்கே ஆதாரம். அப்பர் தாம் பாடியருளிய ஏனைய பதிகங் களில் இவ்வற்புதத்தைப்பற்றி யாதும் கூறிற்றிலர். ஐயாற் றுப் பதிகத்தில்,

"ஐயாறடை கின்றபோது காதன்மடப் பிடியோடுங்
களிறுவருவன கண்டேன்-கண்டேன்
அவர்திருப்பாதம் கண்டறியாதன கண்டேன்"

என்று கூறியிருப்பதைபும் அருண்மொழித் தேவர் வாக்கினை யும் பொருத்திப் பார்க்கும்போது இப்பதிகம் இறைவன் காட் டிய கோலத்தை வியந்து பாடியதாகக் கூறலாம்.

ஞானசம்பந்தப் பெருமானை மீட்டும் சந்தித்தல்

திருவையாற்றை அரிதினீங்கி திருப்பழனம் முதலிய தலங்களைத் தரிசித்துத் திருப்பூந்துருத்தியைச் சார்ந்து அங்கே சில நாள் தங்கியிருந்தனர் வாகிசர்.

"பொன்னிவலங் கொண்ட திருப்பூந்துருத்தி இவர்இருப்பக்
கன்மனத்த வல்லமணர் தமைவாதிற் கட்டழித்துத்
தென்னவன் கூன்நிமிர்த்தருளித் திருநீற்றி னொளிகண்டு
மன்னிய சீர்ச்சண்பைநகர் மன்னவனார் வருகின்றார்"

ஞானம் பெற்ற பிள்ளையார் திருப்பூந்துருத்திக்கு வருவதை உணர்ந்த வாகீசர் அவரைக்கண்டு இறைஞ்சவேண்டும் என்னும் கழிபெருங் காதலினால் எதிர் சென்றனர். எதிர் சென்ற அப்பர் ஞானம் பெற்ற பிள்ளையாருடன் வரும் அடியவர்கள் நடுவண் புகுந்து நெருக்கினால் யாவரும் காணாமல் தொழுதருளி பிள்ளையார் ஊர்ந்துவரும் சிவிகையினைத் "தாமும் உடல் இது கொண்டு தாங்குவன் யான் எனத் தாங்கி மகிழ்வெய்தினர். ஆளுடைய பிள்ளையார் திருப்பூந்துருத்திக்கு அருகே போந்து, 'எங்குற்றார் அப்பர்?' என்று வினவினார் அப்பர், 'உருகா நின்று உம்மடியேன் உம்மடிகள் தாங்கி வரும் பெருவாழ்வு பெற்று இங்குஉற்றேன்' என்றனர். அது கேட்ட பிள்ளையார் பெருகு விரைவுடன் சிவிகையினின்றும் இழிந்துஉள்ள மிகப் பதைப்பெய்தி உடைய அரசினை வணங்கினர்,வள்ளலார் வாகிசர் அவர்வணங்கமுன்வணங்கத்தொண்டரெலாம் தொழுது ஆர்த்தனர். ஞானம்பெற்ற பிள்ளையாரும் வாகீசருடன் கலந்து திருப்பூந்துருத்தியில் மேயபிரானை வணங்கி அங்கேயே சிலநாள் தங்கியிருந்தனர். ஆளுடைய பிள்ளையார் தொண்டைநாட்டுப் பதிகளை வணங்கப் பூந்துருத்தியினின்றும் அரிதின் நீங்கினர்.